

židovské skutkovou podstatu přestupku bezvýjimečně, tedy i tehdy, prodává-li se košerované maso členům spolku, kteří členy náboženské obce židovské nejsou.

Č. 11.475.

Policejní věci: * Zákaz používati nákladních automobilů k dopravě osob, vydaný výnosem zemského úřadu v Praze ze dne 10. října 1930 č. 433.987, nevybočuje z mezí, stanovených v prvním odstavci článku 3 org. zák. č. 125/1927 Sb.

(Nález ze dne 13. října 1934 č. 18.704.)

Věc: Antonín H. v M. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Podbořanech z 24. srpna 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem zákazu zemského úřadu v Praze, uveřejněného vyhláškou jmenovaného okr. úřadu z 1. října 1930 č. 25.957, jehož se dopustil tím, že dne 14. června 1931 dopravoval několik osob přes zákaz nákladním automobilem z M. do D. a zpět, a byl odsouzen na základě 1. odst. čl. 3 org. zák. k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti ke 4dennímu vězení. Nález jest odůvodněn takto: Ohledně H. a L. nepopírá st-l, že je vezl na nákladním automobilu. Ohledně K., L., P. a W. neosvobozuje st-le tvrzení, že o tom nevěděl, že jsou v jeho autu, od viny, protože řidič auta zodpovídá za všech okolností za zachování všech dotýčných předpisů a jest povinen o tom se přesvědčiti. Ostatně je tvrzení, že st-l nevěděl, že 4 posléz jmenovaní jsou v jeho autu, nepravdivé, protože nastoupili na návsí v M. a vystoupili na místě sjezdu a protože je st-l vezl také zpět z D. do M. a jejich přítomnost na autu při dvojí jízdě nemohla mu uniknouti.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému trestnímu nálezu z důvodů v něm uvedených, poněvadž skutková podstata přestupku kladeného mu za vinu jest prokázána seznáním stráže, výpovědí K. D., A. P., Rudolfa W., Josefa L. a Josefa K. a vlastním doznáním s-lovým. K tomu poznamenal žal. úřad, že vývody odvolání nic nemění na trestnosti činu a že k spáchání přestupku v trestním řízení správním se nevyhledává zlý úmysl na straně pachatele.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, obrátil nss zřetel nejprve k námitkám, jimiž stížnost brojí proti použití výnosu zem. úřadu v Praze z 10. září 1930 č. 433.987 na konkrétní případ jednak proto, že osoby, jež se st-lem jely, byly hasiči v uniformách a že se v uvedeném výnosu výslovně stanoví pro hasiče výjimka ze zákazu dopravy osob nákladními automobily, jednak proto, že zákaz obsažený ve zmíněném výnosu zem. úřadu se vztahuje jen na hromadné dopravy osob nákladními automobily, dopravu v masách — jak praví stížnost — a 4 osoby, které se st-lem jely, nelze zahrnouti pod pojem »masy«.

K tomu jest uvéstí předem, že podle §§ 5 a 6 zák. o ss poskytuje nss ochranu proti správním úřadům jen pokud se strana před nimi bezvýsledně domáhala práva, a nesmí se proto přicházeti před nss s novotami, nýbrž může se strana odvolávati jen na to, co uplatňovala ve správním řízení. V tomto řízení, zejména v rekursu podaném proti trestnímu nálezu

I. stolice, nebyla vznesena námitka, že osoby, které v kritické době na nákladním automobilu st-lově jely, byly hasiči a že proto výnosu zemského úřadu v Praze z 10. září 1930 na st-le použití nelze, a nebyla tedy dána žal. úřadu možnost, aby k této otázce zaujal stanovisko po stránce skutkové a právní. Tato námitka, přednesená po prvé ve stížnosti, podané k tomuto soudu, je podle toho, co bylo výše uvedeno, nepřípustná a musila býti odmítnuta, aniž bylo možno zaujmouti stanovisko k otázce, zdali hromadná doprava hasičstva je vyňata ze zákazu obsaženého v uvedeném výnosu zem. úřadu beze vší výhrady.

K námitce, že 4 osoby, které se st-lem v kritické době jely na jeho nákladním automobilu, nelze pokládati za masu a že proto nelze na konkrétní případ použití výnosu zem. úřadu v Praze z 10. září 1930 č. 433.987, který se vztahuje jen na hromadnou dopravu osob nákladními automobily, sluší předem uvésti po skutkové stránce, že st-l není trestán za dopravu 4 osob nákladním automobilem, nýbrž za dopravu 6 osob. Než nss neuznal za nutno zkoumati, zda dopravu těchto osob je pokládati za dopravu hromadnou, uváživ, že zmíněný výnos zem. úřadu, který byl pro politický okres p.-ý uveřejněn vyhláškou okr. úřadu v P. z 1. října 1930 č. 25.957, zakázal používati nákladních automobilů k dopravě osob zcela všeobecně a nikoli — jak se stížnost domnívá — jen hromadnou dopravu osob. Pro svoje stanovisko nemůže stížnost nic vytěžit z toho, že ze zákazu byla vyňata hromadná doprava orgánů veřejné služby bezpečnostní a hasičstva, neboť zákaz zní zcela jasně a povolená výjimka nemůže na jeho obsahu nic změnit. Uvádí-li se ve stížnosti, že se nelze domyslet, jaké nebezpečí pro veřejnou bezpečnost by mohlo povstati z dopravy 4 osob na velkém nákladním automobilu, a chce-li tím upřítí zem. úřadu pravomoc k vydání zákazu obsaženého ve výnosu z 10. září 1930, sluší na to odpovědět, že zmíněný výnos byl vydán na základě 1. odst. čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb., podle něhož zem. úřad může vydávati příkazy a zákazy v zájmu veřejném nutné za účelem ochrany veřejného pořádku, klidu, bezpečnosti a veřejné mravnosti a odvrácení všelikého nebezpečí a odstranění nastalých poruch a že zákaz dopravy osob nákladními automobily — i když zní všeobecně — z tohoto rámce nevybočuje.

Shledav neodůvodněnými námitky, jež stížnost vznáší proti použití výnosu zem. úřadu z 10. září 1930 č. 433.987 na konkrétní spor, přikročil nss k námitce vytýkající jako vadu řízení, že všichni svědkové byli slyšeni okr. úřadem v nepřítomnosti st-le a tomuto přes ustanovení 3. odst. § 48 vl. nař. č. 8/28 Sb. nebyla dána příležitost, aby o výsledcích důkazního řízení, pokud ho bylo použito k odůvodnění rozhodnutí, nabyl vědomosti, tím méně, aby se o něm vyjádřil. Tato námitka nebyla však přednesena ve správním řízení, zejména ani v rekursu podaném proti trestnímu nálezu I. stolice, takže nebyla dána žal. úřadu možnost, aby k ní zaujal stanovisko po stránce skutkové a právní, a musila proto býti podle §§ 5 a 6 zák. o ss odmítnuta jako nepřípustná.

Konečně vytýká stížnost, že st-l nemůže býti hnán k zodpovědnosti za to, že 4 osoby na cestě tam a zpět jely na jeho nákladním automobilu, když se před odjezdem skutečně přesvědčil o zachování všech příslušných předpisů, že při jízdě však neměl možnost pozorovati zadní část vozu, poněvadž tato z řidičského sedadla může býti jen částečně

přehlédnuta a poněvadž řidič nemohl pustiti s očí jízdni dráhu. Z těchto důvodů a pro veliký hukot motoru nebylo prý st-li možno zpozorovati přítomnost osob, které při jízdě naskočily. K tomu je poznamenati přede-
dem, že se zřetelem na to, co bylo pověděno výše, skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je dána již tím, že dopravoval svým nákladním autem dvě osoby, které — jak se uvádí ve stížnosti — seděly s ním na předním sedadle; než ani zodpovědnosti za dopravu dalších 4 osob není st-l zbaven, neboť jest souhlasiti s názorem úřadu, že je povinností řidiče, aby věnoval pozornost nejen jízdni dráze, nýbrž i svému vozu, a to i v tom směru, aby ho nebylo zneužíváno způsobem zakázaným. Námitky, jež vznáší st-l, nemohou zvrátiti správnost úsudku žal. úřadu, že st-li při náležitě pozornosti nemohlo ujíti, že jak na cestě do D., tak na cestě zpět jely na jeho nákladním automobilu 4 osoby.

Č. 11.476.

Policejní věci: * Pouhou aprobačí obsílky obviněného k výslechu není »zavedeno« trestní řízení ve smyslu § 4 min. nař. z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z.

(Nález ze dne 13. října 1934 č. 18.706.)

V ě c: Josef Š. v O. proti zemskému úřadu v Praze o policejní pře-
stupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Pardubicích z 9. června 1928 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 19. října 1927 večer způsobil v hostinci Ivana V. velkou výtržnost, kterou byly porušeny pořádek a slušnost a vzbuzeno veřejné pohoršení mezi přítomnými hosty, a byl odsouzen k třídnímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, pozměnil jej však ve výroku o vině, vysloviv, že st-l dne 19. října 1927 dopustil se v hostinci Ivana V. v O. nepřístojného jednání, kterým byl porušen dobrý mrav a slušnost, a že tím je dána skutková podstata přestupku čl. 3 odst. 2 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. Vzhledem k pozměněnému výroku o vině pozměnil žal. úřad výrok o trestu potud, že trest, na jehož výši a způsobu se nic nemění, ukládá podle ustanovení čl. 3 odst. 1 zák. č. 125/27 Sb. Námitku, že přestupek, jehož se st-l dopustil, byl již v době vydání nálezu I. stolice promlčen, neshledal žal. úřad důvodnou, a to proto, že st-l se přestupku dopustil dne 19. října 1927, trestní řízení správní bylo zahájeno nařízením k provedení jeho protokolárního výslechu bývalou osp-ou v P. dne 19. ledna 1928, tedy včas. Po této stránce jest podle názoru žal. úřadu rozhodným datum aprobače výměru, jímž byl nařízen výslech st-le jako obviněného, nikoli datum, kdy obsílka byla expedována, nebo kdy snad byl výslech proveden.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss toto:

Mezi stranami není sporu o tom, že přestupek kladený st-li za vinu byl spáchán dne 19. října 1927 a že výměr osp-é v P., jímž byl nařízen